

NÉHA MOST IS

Néha most is, mikor lehajtom a fejem, nystagmusával
eltorlaszolja szemem a forgószedülés. Emlékezned kell,
mondja, a másodpercenkénti szaggatott létezésre,
és minden más érzékedre, ami cserben még nem hagyott.
A B oldalra fordulok, hátamon mintha George Lynch húrjai
feszülneek, s aki játszik rajtuk, az nem az isten,
de nem is e világi. Kopott kazettalét, folyton-forgó szalag.
Stop. Play. Nyomjuk újra, nincs reset. A részeket és az egészeket.
A nyúlt szalag, az eldobott, játszóterek fűvén csillámló szemét,
ha fölveszed, ha fölveszed. Ennyit látok magamból,
lépek fölfelé a dopamin színpadán, az önismeret lépcsőjébe
kapaszkodva zuhanok, hátamon húrtaalan gitár,
s egy szerkezet fejemben mindig kattog.

Olvadni kéne. Nem tudok. Az idő lábam közt nem marad meg,
csak csorog, lefelé a végtelenbe. Az anakonda földi mása
egy nyálas szorítás pusztulása, mert az anakonda égi teste
fényével kerít be minden este, foltjai galaxisok, hangszórók,
pikkelyes ragyogás. Húrrá egyenesedő égi teste ritmusra
ránduló testemet kereste, és azt a szót, azt a révedést,
orbáncfüvek közt kínlódó, lassú készülést,
másodpercenkénti szaggatott létezést,
eltorlaszolt szememen a forgószedülést,
néha most is. Fűveivel temet be, s erdejét,
vizét osztja szét, csillagport szór reám,
szétszórt ne lehessenek, ha egyszer elporladok.

Szigetelő üveg az én smaragdom, villanyoszlopok hideg
ékköve, az elektromosság, mint fénylő tartalom huzaloz át,
a rezgések zöld szemű mérnöke, ha vonatablakból suhan,
és gyorsulásában gyári kórusának hangjait zakatolja, csilingeli.
A húrokon, szakadt villanyvezetékeken kígyótekintetként
kúsznak szemháj-torlaszok. Elfogadnom, hogy lehet

e kazettalétben fogant szalag-jelet, a hosszú optikai csalódás
törhetetlen tükeit, torzuló valóságot.
Idegrendszerem állatba, tárgyba kapaszkodik.
A művi és az éteri összecsergő titkait egyszerre hordják
a tölgyfák és a talpfák, s ökölbe szorított kezemből lassan
felenged a véremet fagyasztó, ködös ellenszegülés.

MAGMAKAPU

„Este, mikor nem látja senki, tűzben mosom meg az arcomat”
(Takács Dorina)

A föld felett az úr hideg csöndje, alant a szánkából kihulló
zsíros, fekete talaj. Gyökerek, kövek, ritkaföldfém-molekulák.
Mélyben megbúvó tiszta energia,
s az érdektelenül lélegző, porladó sötétség.

Add meg magad, hisz nincs kegyelem.
És add kezembe a bús tektonikát, a titkot,
mely feltör és előre hajt.
Szabad szemed elől menekülj,
hogy ne lásd a föld gyűrődő, repedő szerkezeteit.
Szabad hőszemed gyanútlanul
követni fog a föld alatt,
és fegyvereid ellened fordulnak, célkeresztjükben
elvékonyodik az alagút.
Olvadó, szabad hőszemed
a magmakapu előtt könnyezik, és kegyelemért kiált.

*

Emelj föl a sárból, végtelen akarat!
Érdes kezeid kulcsolod körém.

Sas vagy a szobában, állati személytelenség,
bevérzett szemeid mögött füst és izzó mag a héjak alatt,
halványodó célkereszt, maghasadás, napkitörés az éjszakából.

Hasad a hajnal, most vakítja olvadó, szabad hőszemed –
padon ül, homokba-porba rajzol, hevül arcodon az álmatlanság,
olvadó, szabad felemelkedés az első sugarak fényében.